

31.

Sàigòn thứ Tư 21/7/1982

Chúng tôi bốn cặp Thu Vân & Đan, Minh Liên & Cung, Tuyết Mai & Chánh và Phương & Quý cùng uống rượu tại Hương Lan đêm nay. Đây là lần đầu tiên tôi uống rượu trong giờ làm việc nên tiếng đàn đậm ra khác lạ. Trên các bài bản, Đan ngồi nghiêng hẳn người lại nhìn và nghe, vẻ mặt khó hiểu. Tôi không biết Đan nghĩ gì khi đêm nay chính thức nhìn tôi qua phong cách một người nghệ sĩ biểu diễn trước công chúng? Tuy vậy, càng đàn, tôi càng thấy say mê hứng thú. Nỗi hứng thú này, tôi nghĩ, phát sinh phần lớn từ Đan và những người bạn, dù cũng biết rằng Đan chẳng hiểu gì về âm nhạc và con người sâu kín của tôi.

Trong *temps* cuối, tôi chợt khám phá ra nơi góc trái có một người khách trẻ ngồi một mình, đeo kính trắng. Nơi người này có cái gì đặc biệt đập vào mắt đến nỗi khi ngưng đàn, xuống ngồi cạnh Đan, tôi phải lấy gương tô lại vành son để tìm xem thái độ người khách ra sao. Rõ ràng chàng vẫn dăm dăm nhìn về phía tôi.

Lần thứ nhất kể từ ngày làm việc tại Hương Lan, một người khách đàn ông đã khiến tôi lưu ý dữ dội đến vậy và sự lưu ý này chẳng hiểu xuất phát từ đâu? Tôi nghe vang vang trong lòng một mối băng khuâng. Rồi tỏ thật nỗi băng khuâng này cho Đan hay trên đường khuya về nhà. Trong tình cảm của Đan, tôi vẫn chỉ là một đứa trẻ con tỏ bày với Đan mọi nỗi; thì sự xao xuyến đêm nay theo người khách trẻ cũng được nói ra.

Đan chỉ mỉm cười rộng rãi.

[]

Sàigòn thứ Năm 22/7/1981

Đêm, khách đông, phòng trà ồn ào hơn mọi ngày. Tiếng đàn và đôi mắt tôi càng thêm xa vắng theo sự ồn ào quá mức ấy. Tuy vậy khi lại tìm thấy người khách trẻ đeo kính trắng hôm qua ngồi một mình nơi góc trái nhìn thẳng về sân khấu, trong tôi bỗng nghe như có một nỗi xôn xao chồm dậy giữa hồn. Tôi không dám nhìn về phía chàng, chỉ thỉnh thoảng liếc nhanh để nhận rõ hầu như chàng không lúc nào ngưng hướng về sân khấu. Tiếng đàn đậm thành quyên rũ và tự trong thâm tâm, tôi nghĩ, dành tặng riêng cho chàng.

Mãi đến khi chàng đi *toilette*, ngang qua sân khấu, vẫn nhìn thẳng về tôi, đột nhiên tôi thấy trái tim quặn thắt theo một nỗi đau lâu ngày im ngủ. Cái dáng này, đôi mắt này, khuôn mặt này, hình như tôi đã gặp nhiều lần trong quá khứ? Có cái gì nao nức đến xúc động tràn ngập tâm tư để tôi quay hẳn lại nhìn thẳng về phía chàng. Nỗi hoài

nghe xao xuyên mạnh đến nỗi tôi đàn rớt vài cung nhịp. Khuôn mặt thanh tú, điều thuốc cầm tay, đôi mắt chớp chớp và thái độ vụng về lúng túng sao khiến tôi nhớ đến Nguyễn? Duy chỉ có cặp kính trắng là lạ lẫm để lại nghĩ rằng chàng là anh hay em của Nguyễn mà thôi. Đồng lúc, một nỗi buồn xô ập vào tim, phát ra tiếng đàn, làm thành những tràng pháo tay nồng nhiệt từ nhiều bàn thính giả.

Một người hầu bàn mang lên cho ban nhạc hai chai *bière*, bảo rằng của người khách ngồi nơi góc trái mời tôi và Cung. Tôi chấm dứt chương trình bằng bản nhạc *Lime Light* trong nỗi hoài nghi ghê gớm, nhờ Chánh xuống cảm ơn hai chai *bière* và hỏi rằng có phải chàng là Nguyễn? Chánh trở lại xác nhận đúng. Trong lòng nghe như vỡ òa một nỗi hân hoan...

Khi hay được những điều này, Đan bảo tôi vào mời Nguyễn đi uống rượu. Tại cái bàn chàng (vẫn còn ngồi ở Hương Lan), đối diện nhau, rõ ràng cả tôi lẫn Nguyễn đều rất xúc động lúng túng. Đôi mắt Nguyễn xuôn xoáy vào tôi, cái nhìn vẫn đăm đăm như ngày nào 6 năm trước. Chàng không nói nhiều, chỉ bảo rằng đêm qua tình cờ đi ngang Hương Lan, nhìn thấy tôi đang đàn, nên ghé vào. Đêm nay trở lại lần nữa.

Tôi cũng không biết phân tích sao về chính mình? Có cái gì vượt quá sức bình thường trong tình cảm khi đối diện Nguyễn. Một nỗi hân hoan có lẽ? Sáu năm rồi chúng tôi mới gặp lại. Nguyễn nhận xét rằng tôi chẳng có gì thay đổi. Còn chàng thì vẫn lúng túng vụng về đến dễ thương trước mặt tôi như ngày nào đã xa.

Lúc Đan đẩy cửa bước vào với chút ít bực tức, tôi đứng lên giới thiệu hai người. Nguyễn nhận lời đi uống rượu, có luôn cả Cung.

Suốt quãng đường dài từ Tự Do về Trương Minh Giảng, chiếc xe Nguyễn chở Cung chạy lùi lại đằng sau xe Đan và tôi. (Ôi! Chàng nghĩ gì khi mọi sự đã an bài vĩnh viễn?)

Trên đường đi, tôi tha thiết nói cùng Đan:

“Nếu trong cuộc rượu sắp tới mà em có làm hay nói điều gì sơ sót, xin Đan hãy bỏ qua. Em không cố ý đâu. Em nói thật điều đó. Chẳng qua em muốn chứng tỏ với Nguyễn rằng Đan là người đàn ông đặc biệt đến chừng nào mới giữ được em trong ngần ấy năm tháng.”

Đan trả lời, giọng khó chịu:

“*Anh chờ đợi lúc này đã lâu!*”

Toàn thân tôi chợt như ớn lạnh.

Cuộc rượu lạt lẽo rời rạc. Thái độ cả Nguyễn lẫn tôi, và luôn Đan nữa, đều như có gì không bình lặng. Tôi thì xúc động thái quá, Nguyễn lại cứ ngồi nhìn tôi đăm đăm với vẻ buồn bã. Riêng Đan hầu

như bực bội ra mặt. Ban đầu Nguyễn chối từ không uống, lấy cớ rằng đã uống nhiều từ buổi chiều nay. Nhưng rồi chàng cũng nhập cuộc.

Tâm tư tôi ngập tràn một nỗi xao động, không nhìn Nguyễn, nhưng biết Nguyễn vẫn đăm đăm nhìn tôi, bất kể sự dò xét của Đan.

Trong tôi không có gì rõ rệt. Mọi tình cảm chen lấn nhau như một mớ bòng bong mù rối. Tuy nhiên một điều nhận biết là *“tôi rất xao động khi gặp lại Nguyễn, khác hẳn với sự gặp lại những người đàn ông đã từng đi qua kỷ niệm xưa”*.

Thái độ Đan rõ ràng bực bội và quá khích. Đan gọi Nguyễn là *“em”* và Nguyễn cũng xưng *“em”* lại với Đan.

Tim tôi đau nhói không đâu. Hai con người cũ-mới cùng hiện diện đêm nay như xô tôi vào sâu trong vùng rối rắm. Dầu vậy, phải thú nhận rằng tôi vẫn còn nghe lòng đau khổ khi kỷ niệm cũ 6 năm sống lại trên dáng dấp Nguyễn, để đến nỗi một lúc nào của đêm nay, tôi đã không còn nhớ đến Đan!

Không phân tích được mình điều gì cả, lý trí thì nhận rằng mọi sự đã hết, hai con đường đi đã rõ ràng cách biệt. Nhưng trái tim sao vẫn vời vợi hoài trông một Giang Châu Tư Mã làm khách tri âm? Cuộc đời tôi giống gió quá từ nhiều năm trước, càng dày đặc hơn từ ngày xa Nguyễn, và nhất là giai đoạn này trong tình cảm với Đan, nên khiến tôi tự nhiên có khuynh hướng muốn tỏ bày với một người đã từng hiểu sâu sắc cái định mệnh khắc nghiệt của mình.

Điều ấy có phải nói lên *“bản chất trăng hoa”* như Đan vẫn thường gán ghép?

Tôi nghĩ rằng **KHÔNG ĐÚNG**.

Bởi vì hơn một năm trước, khi mới đi vào đời Đan, nếu gặp lại Nguyễn, liệu rằng vai trò Nguyễn *“có đủ sức đứng vững không”* trong định mệnh này?

Và nếu như hai năm sau (của hiện tại), *tôi có hạnh phúc thật sự* và bình thường bền bỉ như bao người phụ nữ, mà gặp lại Nguyễn, *liệu rằng tôi có khuynh hướng tâm sự với Nguyễn chăng?*

Ồi! Chỉ Thượng Đế mới hiểu rằng lòng tôi không bạc nhưng cuộc đời và định mệnh khắc nghiệt quá đã tạo nên trong tôi cái ấn tượng ghê gớm để bất cứ lúc nào nghĩ rằng được phô diễn nỗi khổ đau --cho vui nhẹ bớt-- với con người đã từng hiểu tôi vô cùng (như Nguyễn), tôi đều có khuynh hướng muốn làm.

Tôi hỏi Nguyễn có bao nhiêu đứa con?

Chàng đáp hai, một trai một gái.

Tôi hỏi con gái tên gì?

Chàng không đáp.

Quả là kỳ quặc điên loạn! Một trang đời đã đóng lại vĩnh viễn, còn gì nữa đâu?

Khuôn mặt Đan có nét giận dữ dù rằng bề ngoài vẫn lịch sự mà mời Cung và Nguyễn ngày mai đến nhà uống rượu. Nguyễn chối từ xin một dịp khác, nhưng cuối cùng cũng nhận. Hình như chàng e dè Đan? Hay là chàng tinh tế thông minh quá (dẫu rằng bản chất chàng nhẹ nhàng nghệ sĩ) để đủ cứng rắn nhận định rằng tôi đang thuộc về một kẻ khác, ranh giới đã vạch rõ hẳn hoi! Dẫu sao tôi cũng buồn mà chẳng có lý do xác đáng. Sự gặp gỡ có phần khắc nghiệt như chính cái định mệnh khắc nghiệt này.

Tôi nhìn đôi bàn tay Nguyễn, rồi lại nhìn bàn tay Đan. Cả hai đều đẹp, những ngón dài thẳng đuột. Nhưng sao trong óc chỉ vang vang điều rằng đôi tay Nguyễn nhẹ nhàng quá, không thể nào gây đổ máu được cho tôi (như nhiều lần đôi tay Đan đã tạo).

Có cái gì đón đau và buồn bã trong ý nghĩ trên thật là sâu sắc.

Đọc Thúy Kiều mới biết rằng các người đàn ông trong cuộc đời Thúy Kiều, đâu phải ai cũng đều là Kim Trọng, Thúc Sinh hay Từ Hải. Vẫn có những Sở Khanh, Bạc Hạnh sẵn sàng dày hoa xéo ngọc mà chẳng chút nào rung động trái tim.

Chúng tôi chia tay nhau lúc 11 giờ khuya.

Bấy giờ lại là lúc Đan dày xéo tôi thật dễ sợ và độc ác, đưa ra nhiều lời lẽ kinh khiếp để dồn tôi vào ngõ bí, rồi lại kết luận tôi giống như một con đàn bà lẳng lơan trặc nết.

Trước mọi nỗi, tôi chỉ một lần duy nhất đáp lại bằng câu nói thật buồn từ trong tận cùng ý nghĩ:

“Thật ra nếu ngày nay em có gì đáng trách trước mặt Đan, ngay cả cái điều xao động tâm hồn vì gặp lại Nguyễn, cũng chỉ đều do sự đau khổ quá đáng Đan đã tạo ra cho em qua vụ đàn dúi cùng cô Yên Thu trong kỳ Rạch Giá năm xưa.”

Đan không nhận điều ấy, bảo rằng anh là đàn ông nên có quyền làm vậy.

Quả thật buồn phiền với cái quan niệm này, trong tâm tư vang lên nỗi chán nản tội độ bởi "sự cực kỳ lầm lẫn trong ý thức tôn trọng" mà Đan cố tình chối bỏ, nên tôi yêu cầu Đan để yên cho tôi ngủ vì đã quá mệt.

□

Sàigòn, thứ Sáu 23/7/1982

Tôi dậy sớm, hơi rượu đã tan, nằm suy nghĩ miên man về những gì xảy ra đêm trước. Không phân định được mình cho đúng đắn, chỉ có một ý nghĩ duy nhất hẳn sâu trong óc là tôi tin rằng Nguyễn sẽ không đến hôm nay và điều này thật như bóp thắt không ít trái tim tôi.

Thái độ Đan càng rõ rệt giận dữ đến gần như không che giấu được nỗi bòn chòn xao động. Lần đầu tiên Đan tỏ lộ lòng ghen ghê gớm đến nỗi đâm ra mất hẳn bình tĩnh. Tôi hiểu và thương tâm trạng này

nên cố lòng xoa dịu, đoán chắc với Đan rằng Nguyễn sẽ không bao giờ còn đến nữa đâu.

Tuy nhiên cũng nghe thật buồn khi được Cung xác nhận điều ấy với riêng tôi. Cung kể, đêm qua, sau khi già từ, Nguyễn mời Cung đi uống rượu tiếp đến 1 giờ sáng, rồi nhờ Cung gửi lời xin lỗi tôi ngày mai không đến.

Tôi không biết mình như thế nào nữa. Vừa thương lại cũng vừa giận Đan. Nghe buồn bã vô cùng sao ấy trong suốt buổi rượu có Cung và Minh Liên cùng dự.

Đời sống này của tôi có cái gì nổi trội biệt, khác hẳn cuộc sống êm ái hiện tại của Nguyễn. Hạnh phúc tôi chắc mót bằng mồ hôi, nước mắt và cả máu nữa, khác hẳn với cái hạnh phúc “đương nhiên phải có” của Nguyễn.

Vậy mà trong những khổ đau như thế, tôi vẫn chẳng thể nào tìm được niềm an ủi từ Đan.

Cho đến chiều, sau cuộc rượu với Cung và Minh Liên, sự gây gổ xảy ra càng dữ dội hơn nữa. Đan dày xéo tôi đủ mọi điều rồi tỏ thái độ dứt khoát từ bỏ. Tôi hết lòng biện giải mà vẫn hoài công. Nên, bỏ đi làm một mình, lòng tự nhủ, cái gì rồi cũng phải chấm dứt.

*

* *

Những ngày những giờ trôi qua thật là nặng nề mệt mỏi. Thái độ Đan lạnh lùng dứt khoát và tôi thì bực bội đến khó thở. Ghê sợ cuộc chiến tranh lạnh thế này nên tôi cố hết sức làm dịu đi không khí căng thẳng, từ van xin nhỏ nhẹ đến dày xéo phân giải..., nhưng cách gì cũng chẳng xong.

Càng lúc chúng tôi càng đưa đến sự bế tắc tâm hồn nhiều hơn nên đã nhiều lúc, tôi nghĩ đến sự chia ly dứt khoát. Tôi không sao kham nổi thái độ lạnh lùng khó hiểu của Đan, càng không thể chịu đựng hơn nữa những lời độc ác Đan nói về cô đào hát để gọi lòng ghen trong tôi.

Ý tưởng từ bỏ càng lúc càng rõ nét thêm trong óc, nhiều lúc tôi tự âm thầm so sánh nhiều mặt trong cả hai đời sống "có và mất" Đan.

Tuy nhiên *đâu đó trong sâu thẳm tâm hồn, vẫn mường tượng ra nỗi đau khổ của Đan và tin rằng anh còn yêu tôi nhiều lắm*, nhưng tình yêu này bị bóp lại bởi tự ái, lòng ghen tuông hay sự buồn bã nào đó... Đê, với cái bản chất "có lòng" như Đan thường khen ngợi, tôi mới đủ kiên nhẫn mà suy ngẫm và "nhìn" ra được thôi.

□